

PASAULIŲ
ŽEMĖLAPIS
(dydžiai neatitinka)

PASAULIO
MEDIS

YANAHEIMAS

NUOBODOS DIEVAI

MANO
NAMAS

ŽMONĖS

ELFAI

KITI ELFAI

UGNIS

NYKŠTUKAI

IDOMŪS
DIEVAI

PUOŠNŪS
RŪMAI

ASGARDAS

MIDGARDAS

VAIVORYKŠTĒS
TILTAS

GYVATĒ

ŽUVIS

JOTUNHEIMAS

ČIA GYVENA MILŽINAI

LAVONAI

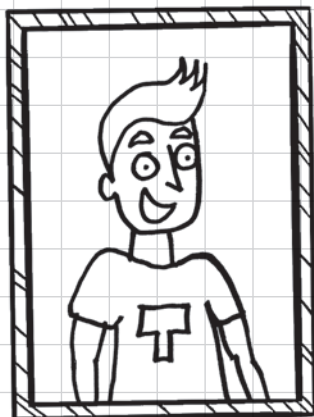
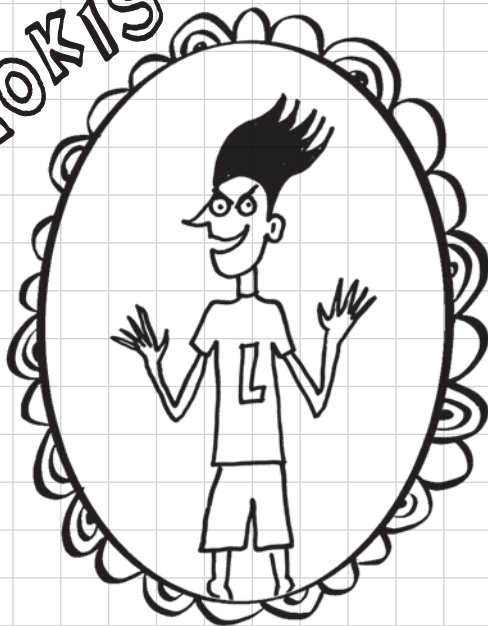
PEKLA

LEDAS

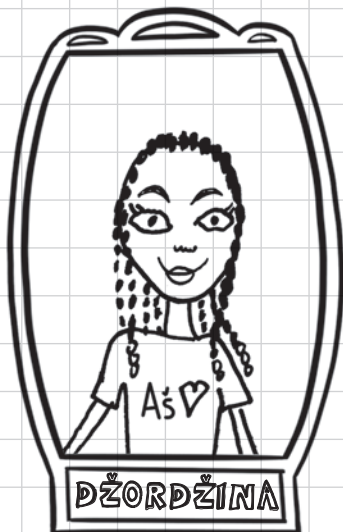

Veikėjai

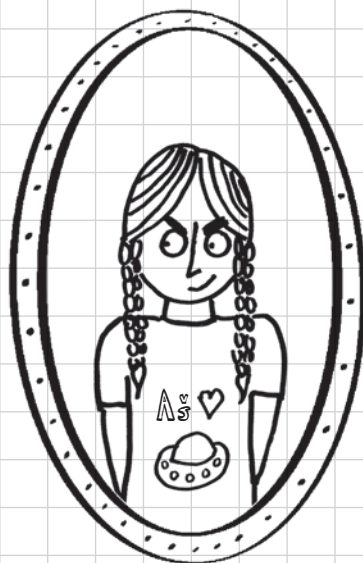
LOKIS

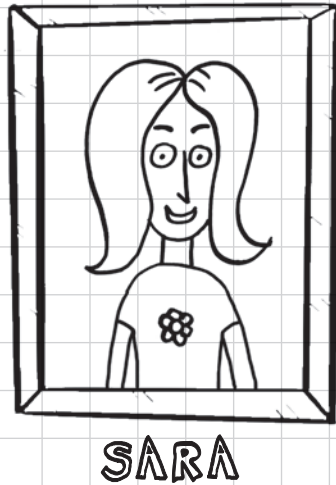
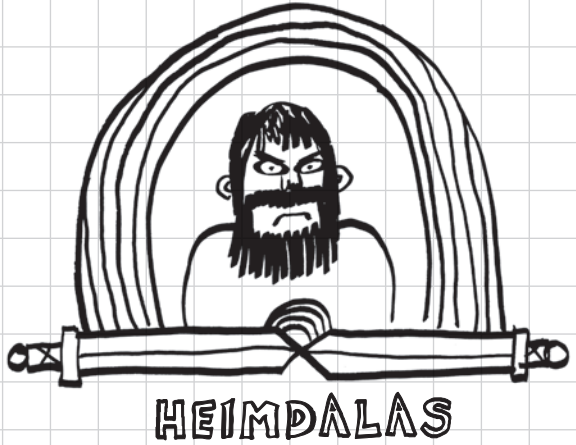
TORAS

DŽORDŽINA

VALERIJA

HIROKINA

ODINAS

1-AS SPORTINIS V.

Tvarkaraštis

	Pirmadienis	Antradienis
1 	MATIEKA 	MATIEKA
2	DAILĖ	DAILY- RAŠTIS
3	RAŠYBA	ANGLŲ
	TEMINĖ PAMOKA	GEOGRAFIJA
5	 KŪNCĖ	GAMOS MOKSLAI

LOKIS ♥ PERTRAUKA

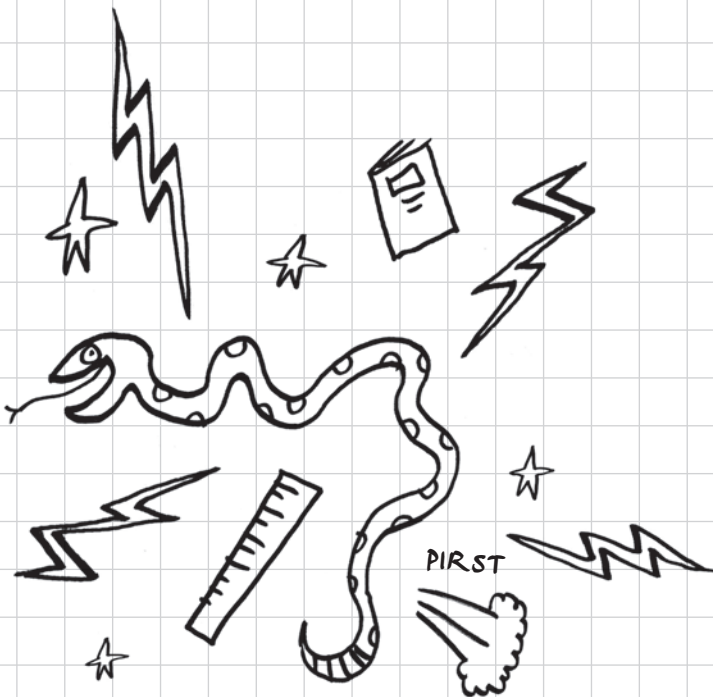

Trečiadienis	Ketvirtadienis	Penktadienis
 TEATRAS	RAŠYBA	ANGLŲ
ANGLŲ	DAILY- RAŠTIS	MUZIKA
INFORMATIKA	GYVENIMO IGŪDŽIAI	PRANCŪZŲ
MATIEKA	DAILĖ 	KŪNCĖ
FILOSOFIJA	TEMINĖ PAMOKA	ISTORIJA

Aš kepta bulvytė

Apie šią knygą:

Mano vardas Lokis, aš esu dievas.

Na, ne visai.

Sudėtinga paaiškinti.

Jau kurį laiką gyvenu Midgarde (jums dar geriau žinoma kaip Žemė) silpno mirtingo berniuko vardu Liamas kūne.

Vis dar turiu galingo dievo galias, tačiau man nevalia jų naudoti. Be to, turiu eiti į mokyklą.

Nėra didesnių kančių už maniškes.

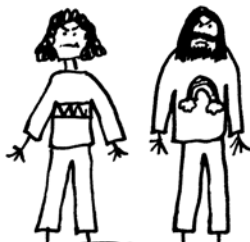
Tačiau būkime atviri: viskas galėjo būti daug blogiau. Leiskite trumpai priminti, kas įvyko...

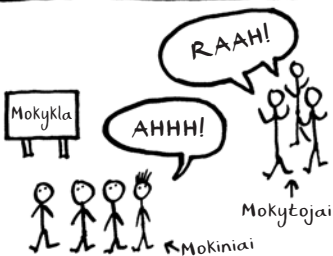
Toras tapo mano „broliu“.

Hirokina ir Heimdalas tapo mano „tėvais“.

Mirtingų jų gyvenimas BJAURUS ir ŽIAURUS.

Kovojau su Šerkšno milžiniais ir LAIMĖJAU.

Ir nutiko kai kas nuostabaus... Susiradau (mirtingą) draugę!

PA-
BAI-
GA.

! Vis dėlto tai ne pabaiga, ar ne, Loki?

Jetus. Ar tau būtina patikslinti kiekvieną įdomesnę istorijos detalę?

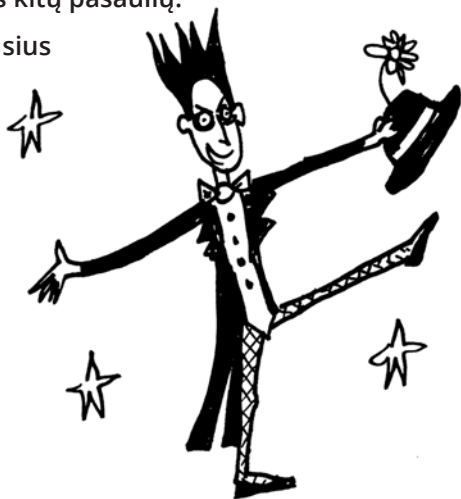
! Taip. Tam šis dienoraštis ir skirtas.

FE. Susirask hobį, kad turėtum kuo užsiimti.

Na gerai, istorija baigėsi ne taip. Net ir po parodyto heroizmo vis tiek turiu likti Žemėje ir toliau pildyti šį apgailėtiną dienoraštį. Kai atlieku gerus darbus, man prideda taškų, o kai atlieku ne tokį gerą darbą – atima. Viskas taip ir tęsis, kol netapsiu „vertu Asgardo“. Nežinau, ką tai reiškia.

Be viso to, man paskirta nauja užduotis: saugoti mirtingųjų karalystę nuo Šerkšno milžinų ir kitų nepageidaujamų veikėjų iš kitų pasaulių.

Tai tiek apie buvusius įvykius, o dabar tęsiame „Lokio šou“!

1 diena:

pirmadienis

LOKIO DORYBĖS LYGIS (LDL):

Pradedam iš pradžių.

Šiandien mokykloje padariau tikrą žyg-darbį: buvau geras į klasę atėjusiai naujokei.

Jei jums neteko mokytis mirtingųjų mokykloje, turbūt nežinote, kad niekingai elgtis su naujoku – ilgaamžė tradicija.

Jau geriau
nei tie minus
milijonai!

Vis dėlto dabar aš Geras Dievukas, tad ne-paisiau to papročio ir rizikavau užsitraukti bendraamžių nemalonę.

Čia Sara, ji naujokė.

– Mokytoja, Sara gali atsisėsti prie manęs, – tariau, gracingai pa-modamas į tuščią kėdę šalia.

Netoliese sėdintis Toras pasviro į mane.

– Ką padarei su ta kėde? Išstepei riešutų sviestu?

Ar superklėjais?

– Nieko! – išsigyniau.

! Melo neaptikta.

– Tiesą sakant, – tarė Sara, – mieliau atsisėdčiau ten, jei galima? – Ji parodė į toli toli nuo manęs stovinčią kėdę.

Sėdėjau iš siaubo atkarusiu žandikauliu, kol ji žingsniavo iki naujosios vietos. Aš iš gailėsčio šiai vargšei nelaimingai sielai norėjau padaryti gerą darbą, o ji... atsisakė? Ji pasakė „ne“ Lokiui? MAN?

Et, na ką gi. Ko aš išvis rūpinuosi.

! Tau rūpi, nes nori tapti geru žmogumi, kad vieną dieną tau būtų leista grįžti į Asgardą. Bet tau dar reikia NEMAŽAI padirbėti.

Nekenčiu šito dienoraščio. Įmesiu į ugnį.

Aš atsparus liepsnoms, net karšta Muspelheimo gamta su aukščiausia temperatūra manęs neįveiktų. !

Po pamokų su Toru ir Hirokine žiūrėjome televizorių. Heimdalas buvo užsiėmęs – mėgino įrengti signalizaciją.

Signalizacija: prietaisas, kuris į namus įsibrovus vagims skleidžia šaižų garsą. Kartais supypsi be jokios priežasties ir kada pati nori, ypač vidury nakties.

Kai išgirstu nepažįstamą mirtingųjų naudojamą sąvoką, šis dienoraštis man pateikia paaiškinimą, sukurtą paties „visažinio“ Odino. Kartais atrodo, kad jis tiesiog tyčiojasi iš mirtingųjų.

– Kas gi norėtų brautis į šitą apgailėtinają skylę? – paklausiau.
– Milžinai! – atsakė Odinas.
– Ir ką gi tokio milžinai norėtų iš mūsų pavogti? – paklausiau, ranka apvesdamas pilką mirtingųjų buveinę, kurią vadiname namais. Nematyti jokio aukso krėslo ar deimantais inkrustuotos taurės – tokios kaip Asgarde.

– Jie norėtų pavogti Toro kūjį! – tarė Heimdalas. – Arba pagrobtį vieną iš mūsų! Arba pavogti... – akimis jis apžvelgia kambarį, – ...mūsų televizorių! Jis milžiniškas. Na, tiek to. Tuoj bus vakarienė, eik plauti rankas. Su muilu!

Pavalgiusi Hirokina nuėjo šerti savo gyvačių. Kol ji alkanoms gyvatėms į nasrus svaidė negyvas peles, mudu su Toru tvarkėmės namuose.

Tvarkymasis yra vienas žiauriausių dalykų, kuriuos dabar man tenka daryti. O šiandienos užduotys tokios siaubingos:

LOKIUI – susitvarkyti šiukšlyną kambaryje!

TORUI – nušluostyti dulkes nuo kūjų kolekcijos – tavo kambarys ir taip tvarkingas.

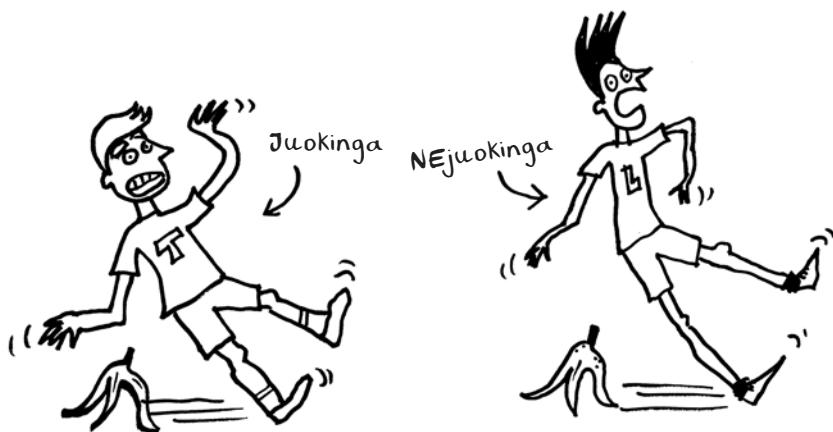
Asgarde, jei numeti daiktą, jis stebuklingai grįžta į savo vietą. Deja, mirtingųjų pasaulyje dalykai taip nevyksta.

Pasirodo, mano daiktų laikymo tvarka neįtinka mano netikriems tėvams. Nesuprantu, kodėl. Žinau, kur yra kiekvienas daiktas.

Mane erzina, kad Toras taip gerai prižiūri savo kambarį. Manau, jis jį tvarkosi tik tam, kad mane paerzintų.

Nuvalęs savo kūjus, jis netruko ateiti manęs patrukdyti. Kol aš išsijuosęs plušau, jis šaipėsi, kad naujokė nepanoro atsisėsti prie manęs. Akivaizdu, Toras nesuvokia, kas yra humoras. Patyčios kelia juoką tik tada, kai tyčiojamas ne iš manęs.

- Manau, kad ji pasielgė nemandagiai, – tariau išdidus.

- Dėl to ir juokinga, – atsakė Toras. – Bet dar juokingesnis buvo tavo veidas, kai ji atstūmė tave lyg kokį draugų neturintį nevykėlį.

Jau ketinau tučtuojau atkeršyti Torui ir taip suteršti savąjį Gero Dievuko statusą, bet Hirokina pakvietė mus į apačią.

- Gavau elektroninį laišką iš jūsų mokyklos, – tarė ji susiraukusi.

Hirokinai nepatinka elektroniniai laiškai.

Popierinius laiškus ji laiko naujove, o dar labiau jai patinka runos, išraižytos akmenyse arba išpaišytos ant vaškinio popieriaus lapo.

- Mokykloje ketvirtadienį vyks mistiškas ritualas, per kurį būsite vertinami, – pasakė ji. – Mokytojai mu-dviem su Heimdalų praneš apie jūsų pasiekimus.

Bet iš kur mokytojai žino apie mano pasiekimus? Juk neatlikau nė vieno žygio ir nieko nepasiekiau!

Hirokina paaiškino, kad tas mistiškas ritualas vadinasi tėvų susirinkimu ir būsime vertinami pagal tai, kaip „Liamui“ (man) ir „Tomui“ (Torui) sekasi mokykloje.

Nors ir žinau, kad visiems teikiu daug džiaugsmo ir mano šmaikštumas neprilygstamas, mintis, jog mane vertins, skrandyje sukėlė keistą jausmą.

Matote, mano genialumas kartais gali būti neteisingai suprastas. Mokytojai ne kartą ant manęs šaukė, spjaudydami tokius žodžius:

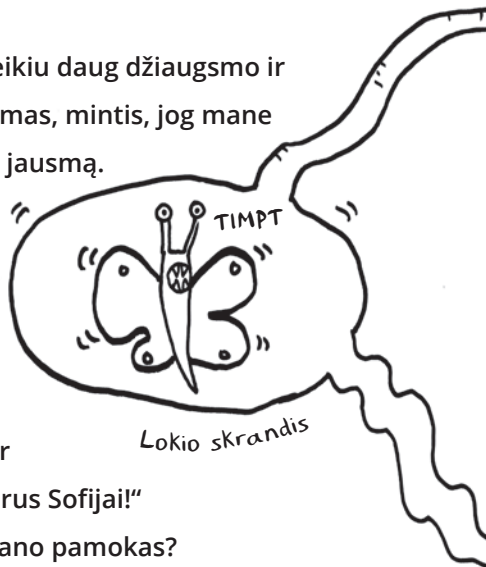
„Liamai, netrukdyk pamokos!“ ir

„Liamai, nebūk toks įkyriai bjaurus Sofijai!“

ir „O Dieve, ir kodėl tu lankai mano pamokas?“

Ar direktorius manęs nekenčia?“

Tačiau nutariau nesijaudinti. Juk koks skirtumas, ką apie mane pasakys mokytojai per tą nereikšmingą susirinkimą po trijų dienų? Aš esu nemirtingas dievas, šlovingas ir galingas! Man nereikia jų pagyrų.

Tu trokšti pagyrų, Loki.

Tu siaubingai nepasitiki savimi.

Ar jau minėjau,
kad neapkenčiau šito
dienoraščio?

